

20. szám.
Május 18-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

I. II. III. IV. — I. II. III. IV.

Első Napoleon
Bátor, vitéz vala,
Félvilágra szólott
Bátor, vitéz hada.
Ellenét legyőzni
Nyíltan sikra szállott,
És a hol sötét volt,
Gyujta ott világot.

A hatalmas fejszét
Végre nagyba vágta,
És belétört kése
Nagy Muszkaországba.
Az első független
Miniszteriumnak
Nálunk épen ilyen
Emlékei vannak.

Másod Napoleon,
A reichstadi herceg,
A sok szép reménynek
Épen nem felelt meg.
Ifju korában lett
Ármány áldozatja,
Második kormányunk
Épen ezt mondhatja.

Trónján ül harmadik
Napoleon ma is,
Világ-reactió
Ellen védő paizs.
A szívébe látni
Csak istent engedi,
Azért sem itt, sem ott
Nem hisznek öneki.

Jó ma egy kis veréb,
El is költi szépen,
S les a nagy tűzokra
A bokor tövében.
Szabadságról papol,
Békességet hirdet,
És orránál fogva
Hurezolja a népet.

Legjobb barátjaul
A koronát tartja,
És csak akkor boldog,
Ha sok fény van rajta.
Épen ilyen az uj
Miniszteriumunk.
Véie szemben mi sem
Tudjuk, miként vagyunk?

Él a negyedik kis
Napoleon is már,
De nem lehet tudni:
Hogy ő reá mi vár.
Nincsen hatalmában
Most ugyan még semmi,
De nem soká lehet
Néki nagygyá lenni.

A kis Napoleont
Kedves, édes anyja
A baloldalon, a
Szíve táján tartja.

Szeretik is egymást
Forró szeretettel,
S így még a jövőből
Semmi sem vészett el.

Nálunk a negyedik
Miniszteriumnak
Rózsaszín jövőnkben
Ily reményi vannak.
A baloldalon ül
Ez is, s hallgat szépen,
Ki tudja, mi rejlik
A jövő méhében?!

Az ország kortese.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No legalab sok restauratziok alkalmatlan-sagaval volt szerencsítlenségem tanulmányoz-hatnyi, hogy micsodak minalunk liberalizs par-tok?

Van az nekünk sok!

Olvasok egy varmegyibül tudositást: „ho-zsanna! *liberalizs part gyözedelme tökiletezs!*“

Eben a varmegyibea gyözedelmet nyertek magyar *oconservativok*, szövetkezve *clericaliso-ka*; — hanem másik part, ki alta elenükbe, alta olyan incarnatus, reactionarius, schmerlingi-anus, russophilus conspiransokbul, hogy velük szemközt jubilatuz *pecsovics* part izs ugy tünte fel, mint igaz liberalizs confraternitazs.

Enek tehát míg izs csak muszaj volt örül-nyi.

Azutan gyün másik tudositazs másik var-megyibül: „Vivát! *Gyöztünk liberalisok!* mienk diadalium! Evoe!“

Mi törtint? Hat a törtint, hogy liberalizs deakpart legyürte oconservativ clericalizs par-tot, ecclatanter! kivertünk ütet minden positio-bul nagy vesztesigel.

Ezen mar duplan kel örvendeznyi nekem.

Harmadik varmegyibül olvasok tudositást: „Mai szent napon liberalizs part gyözedel-met learata elenpart eleniben. Nagy vigasag van mindenfeli.“

Utana jarom dolognak, is megtalalom, hogy baloldal partya restoralta magabul viczispanyo-kat, főbirakat, contra Deakpart.

No, hiszen az izs csak jo, ha találko-zom egyikel, aszondom: örülök rajta; ha találko-zom masikkal, aszondom: nem örülöm rajta.

Hanem ezzer csak gyün nagy jajkialtazs Zabolch felül: „vige van vilagnak, megbukta liberalizs part! oda 48! baloldal diadalmaskota szilső baloldal fölöte! Tiszapart felyülkerekete Madaraszparton! Finis Poloniae!“

No mar iteneg kelete volna sirasra faka-nom, de csak nem gyüte nekem sehogy sem. Pedig bizony nagy eset. Hogy liberalizs part mig Zabolchban izs megbukhatya!

Hanem vigtire gyün inen onan varosi mu-nicipiumokbul nagy „alleluja!“ — „Gyözedel-em! gyözedelem! — Mozsdi diadalmaskota igazi liberalizs part! Iljen a szabadsag!“

Had aztan kitündökli magat, hogy kere-kete elől it izs, amot izs olyan liberalizs part, a ki megbuktata pecsovicsokat, clericalisokat, deakistakat, tigriseket, madaraszistakat; a ki ki merte mondanyi, hogy a ki ados, az ne fize-sen, a kinek kel valami, vegyen el onan, a hun van; adot nem fizetünk se magunknak, se mas-nak, se a csizmadianak. Jarjon minden ember mezitlab! Mely programmtul elhalavanyota mig, a ki edig volt vörözs izs.

No ekor asztan magam izs öszegomboltam pugillarisomat; tesik tovab liczitalnyi, a kinek teczik: — „senki *többet?* harmadszor!“ üsenek rajta dobot. In tovab nem liczitalhatom.

alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Az X. megyei tisztújításnál megtörtént, s megtörténhető dolgok.

Egy hivatal kereső tisztelegyén tekintélyes állásu ismerősénél, ennek kijelölési pártfogását kérte, s ajánlatát azzal fejezte be, hogy ők hajdan *tanuló*-társak voltak. *Iskola*-társak igen — viszonzá a pártfogó — de nem *tanuló*-társak.

Egy 1861-ki reményvesztett esküdt — elkéservedve így kiállt föl a választók tömege előtt: „Dejszen, míg X—Y—Z családok nem csak fi-ágon, hanem leány-ágon is ki nem halnak, addig a magam féle emberből nem lesz itt szolgabíró soha.“ — Ez hatott, és Q. úr szolgabírónak lön kikialtva.

Az X. megyei patrimonialis tisztválogatás alkalmával nem véletlenül történt az, hogy egy poéta, meg egy regényíró torok-többség által megválasztva lőnek; — mert egy rekedt hangulatu patricius megyei képviselő nyilatkozata szerint aligha szükség nem lesz arra, hogy az ős vármegye *utolsó Mohi Kánjait* vagy a *poéta megénekelje*, vagy a *regényíró el—ki—megbeszélje*.

Sententia.

K. faluban egyik szomszéd a másik ellen azon ok miatt emelt panaszt a bírónál, hogy a szomszéd ákáczfájára szálló és ott tanyázó varjak, az ő csirkéit folytonosan pusztítják, s már egy kotlóaljat el is hordtak. Ő óvást tesz a varjaknak ezen erőszakoskodásuk ellen, egyszersmind pedig szomszédjától kártérítést követel.

A feleknek kihallgatása után következő ítéletet hozza a községi bíró:

„Alperes köteleztetik a háza előtti botrányos ákáczfáját kivágni, és felperesnek az ákáczfáján tanyázó varjak által a csirkepusztítás miatt okozott kárát, négy váltó forintban végrehajtás terhe alatt, egy tizenöt nap lefolyása alatt megtéríteni“, mert felperes a varjak folytonos károgása által bebizonyította azt, hogy a varjak éhesek, s éhségöktől ösztönözötten a csirkéket elhordani érdekükben áll. Ennek pedig egyedüli oka, az alperes háza előtt levő nagy ákáczfá, melyre a varjak rászállani szoktak, honnan alkalmuk van a kotló után futkosó csirkéket meglátni, és utánuk lest vetni. Mint-hogy pedig alperes a varjak ellen semmi kifogást nem tett, s hallgatólag az ő csirkelopásukba beleegyezett: ezen tette által hibát követvén el, mind a fa-kivágatásban, mind pedig a kártérítésben elmarasztalendő volt.

Ezen ítélet az abban felhozott okoknál fogva a szolgabíró által is helybenhagyatott.

Adomák.

Az X—i derék tisztartó keresztül élte a 48—49-diki eseményeket, s később az 50-es években a javakkal együtt általadatott a bécsi nemzeti banknak; ez alkalommal új huszárt is kapott maga mellé, ki már jól megviselt fráter volt.

Kérdé egyszer a tisztartó tőle: „János! hol szolgáltál eddig?“

„Uram — felel a huszár, — először szolgáltam a *hófrótot* (Hofrath); azután a *finánczrót* (Financzrath) most meg úgy tudom, hogy a *bankrót* (Bankrath) szolgáltam.

Katonai vizitáción volt a legény, ki arról, hogy szülei az orvost megvesztegették, mit sem tudott.

„Fájós mellü?“ — kérdi az orvos.

„Dehogy fájós, soha sem fájt az!“ mondá a legény ügyetlenül.

„Hm! — szolt az orvos — gyenge a vállá?“

„Dehogy gyenge, — szolt az még ügyetlenebbül — két zsák búzát is elviszek rajta.“

„Hát a jobb lába bicezent?“ — kérde az orvos s már kacsintott is a fiúnak, hogy hagyja helyben.

„Dehogy bicezent!“ — mondá az, — és sétálni kezdett a szobában.

Erre az orvos jelenti a kapitánynak:

„Untauglich, hallatlan ostobaság miatt!“

Egy vándor színész, paraszt gazdájától, kinél szállva volt, adósságai miatt megszökött.

„Mért nem kurrentáltatja kegyelmed?“ — kérdi a búsulót komája.

„Már hogy kúrentáltassam, az isten akárhova tegye, — mond a jámbor — mikor ha akarja: király, koldus, akasztófárávaló és istenfelő tud lenni?“

Felment két falusi ember a színházban a karzatra. Midőn a színpadon a bengaliai tűz meggyújtott, a még ilyet nem látott egyik jámbor elkiáltja magát:

„Hé, komé, ég a színház!“ és leveté magát a karzatról, de egy oszlopon felakadván, s némi talajt érezvén a lába alatt, utána készülő társára kiálta:

„Csak utánam komé, itt a feneké!“

Középen az igazság !

„Csak vármegye kell, nem kell parlamenti kormány. Elég nekünk az ősi vármegye. Ez a jó csendes paripa, a mi nem szalad ki alólunk; s ha megcsökönözi magát, három vasas német se mozdítja ki a helyéből. Régi jószág is már, háládatlanság volna agyoncsapni; — aztán meg áldott portéka, se nem rúg, se nem harap. — Maradjunk csak a régi vármegyei haladás mellett.“

Sámsonnak csak a haját vágják le, mégis mindjárt elment az ereje; — a vármegyéknek pedig a fejüket is levágták, s különös, hogy még sincs semmi bajuk.

Jóakaró felhívás.

Az atyafiságos egyetértésnek okáért ezennel felkérem minden békességszerető honpolgártársamat, hogy már ezután *Rác*kevit, *Rác*zalmást stb. *Szerb*kevinek, *Szerb*almásnak nevezze; jövő ősszel a sült gesz-

tenyéhez ne *rác*z ürmöst, hanem *szerb* ürmöst igyék; — akiknek pedig kalendárium-alkotás a mesterségök, tartsák polgári kötelességöknek kitörülni a szentek sorából *Pongráczot*, s nyomassanak a helyébe *Pongszerbet*, mert különben *Krakellerovics* ur neheztelésével találkozhatnak.

Kiadtam Pesten, 1867-dik esztendő május 18-án.

Ezelőtt *Ns. Rác*) *Tóbiás*,
Ezután *Szerb*)
polgári lábbeli viseletnek mestere.

Középen az igazság !

„Nem kell vármegyei autonómia! Csupán csak parlamenti kormány! Ez a jó paripa! legalább az ember mindig a maga lábán járhat, mikor rajta utazik; — ez nem ragad el bennünket, ha mi nem ragadjuk el őtet; — ez nem ágaskodik, nem csökönösködik, nem bokroskodik, nem botlik; — hanem visz szépen, a hova vitetik, és elvégre ha elkopik, lehet másikat metszeni helyette arrul a — fáról.“

„Mink pedig azt mondjuk, hogy együtt lesz jó mind a kettő, csak érteni kell hozzá.“

Kristóf ur névnapozni megy.

(Történeti életkép.)

I. jelenés.

— Hová megy Kricsi? — kérdi távozni akaró férjét a szép menyecske.

— Ignác barátom nevenapját ünnepli, s meghívott vacsorára.

— De nem ülsz sokáig, remélem, beteges vagy, az éjszakázás megárt.

— Nem kedves, csak megmutatom magamat, 11 órára itthon leszek.

(Kristóf ur elmegy.)

II. jelenés.

— Ugyan édes szomszéd ur — szólítja meg 12 órakor ajtaján koczogva, a szomszédot a szép menyecske — nem tudja, hova ment Kricsi? aggódom érte.

— Nincs semmi baj, alkalmasint jól telik az ideje, s azért mulat kissé tovább, de nem sokára haza jön.

(Éjjeli 2 órakor ismét zörgetnek a szomszéd ajtaján.)

— Szomszéd ur kérem mindenre, a mi szent, nézen utána, hol lehet a férjem? bizonyára párbajt vívott Ieziggel, s megölték.

(Kullogi szomszéd felkél, elmegy a lakoma színhelyére. A kapu, a terem zárva, mindenki hazament. Elmegy Ignácához, ezt felveri az álmából.)

— Hol van Kricsi?

— Hát mit tudom én. Alkalmasint kártyázik valahoi.

III. jelenés.

(A szép asszony elmegy, felveri álmából Búsfít.)

— Édes Búsfí ur, a férjem elpusztult, meglötte Iezig, vagy megvágta karddal; Ignác azt mondta,

hogy kártyázik valahol, ő bizonyosan tudja, hogy hol van? kérdezze meg tőle, hátha csak titkolni akarta a borzasztó eseményt.

(Ignácot ismét felverik. Nem tud róla semmit. Felköltik Miklóst, félverik Sándort, fellármázzák Vazult, egyik sem tud semmit Kricsiről. Elmennek az Ósz-utczába lámpával, minden hasábfá közé benéznek a faraktárban, nem dugta-e be a gonosz lelkű Iezig lelőtt ellenfelét? Sehol sincs. (Elrohannak Iezighez.)

— Zsivány! meglőtted Kricsit!
Én nem látham üthet. Én nem vivom a phárbhaj,
miútha az Imrus phárbhajban megszhoríta a kis őjjamat.

IV. jelenés.

(Elmennek a városkapitányhoz, felverik.)

— Kapitány ur! nem történt-e valami szerencsétlenség Kricsival?

— Hírét sem hallottam Kricsinak hetek óta. Szerencsétlenség azonban történt a városon, 2 mázsa petroleum égett meg.

(Sírás, rívás, jajgatás:) Jaj, Kricsi beleégett a petroleumba!

V. jelenés.

(Kricsi csakugyan „beleégett,” de ilyenformán:)

VI. jelenés.

(Reggeli 9 óra. Kricsi hazamegy.)

— Csakhogy itt vagy valahára! Hol voltál az éjjel?

— Nem lehetett menekülnöm Ignácztól.

— Jól tudom, gyere csak be!

(Az ajtó becsapódik, s hogy benn mi történt, az már nem tartozik a közönségre, mert különben nem csukták volna be maguk után az ajtót.)

Borkoresolyák.

Egy siránk hangu uracs egy társaságban szokott hangján adá elő, hogy mennyi gabonája termett X. földesurnak.

„Ugy kell neki, — szól erre valaki, — minek vetett annyit.“

Az Orczy-kertben sétált egy Pesten időző falusi ur; a kocsisával találkozáván, a Ludoviceumra mutatván, kérdé:

„Szeretnéd-e Jóska, ha neked adnák ezt a nagy házat?“

„Kétszer is meggondolnám én azt ténsum, ha elvállaljam-e? — szól a kocsis, — mert bajos volna a tetejét náddal győzni!“

D.-városi orvos a választók előtt azt az ígéretet tette, hogy ha megválasztják, alkotmányosan gyógyít.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései es feleletei.

ORÁCULUM. De már csakugyan lesz belőlünk valami, mert minden ember haragszik ránk.

— — A minap egy szép délután, mikor az egész népség a világ pompáját ment bámulni, mi ketten, egy főfő baloldali tigrissel, ki nálam szokott varratni, kirándultunk a természet pompáját bámulni, a budai hegyek közé. A hegytetőn azt mondtam a főtigrisnek: „no most bizza rám magát uraságod, én innen úgy el fogom vezetni, hogy mindenütt zöld pázsiton járunk és árnyék alatt.“ Vala pedig ott egy nagy kopár homok tenger. „Ezt is beleszámítva?“ — kérde a főtigris. — „No csak türelem, — kérem; — a *menyi* türelemmel méltóztatt az országgyűlésen a jobb oldal irányában viseltetni, *annyit* már csak az én irányomban is tessék gyakorolni.“ — „Dejszen majszter; — felele rá a király-tigris, akkor nem is járunk mi ma egy csepp árnyék alatt sem!“

— — (No iszen szép kis kalendariumot hozott kend nekem haza! ebben a miskolci naptárban az idén „hamvazó szerda“ — *csütörtöki* napra van téve.) Hát a miskolci naptár készítője bizonyosan kálvinista — s mit tartozik az azt tudni?

— — Gyűrből tudósít a komám, hogy a miőt amegvult a restelláció, olyan csendeség van a vármegye házánál, mintha minden ember kihalt volna belőle. Se viczispány, se szolgabíró, csak a porkoláb van egyedül odahaza. Ha valakinek valami panasa van, az mindjárt be is csukhatja.

— — Most olvastam egy levelet, mely beillik az Üstökös oklevéltárába; hangzik eképen: „Ajánlat a pesti nemzeti színház igazgatóságához.“ — „A magyar színházhoz Nagy-Kun-Madarasról ajánlja magát egy

igen ügyes mulattató, mind tánczára, mind viecezire, már egész külsejére nézve igen ajánló, mert hűn ábrázolja a bohóczot, mert mindenre születni kell, és ő igazán anak születet és még anélkül inkább ajánlatos, hogy ő semi fizetést el nem fogad, mert tehetős ember, csak ő egész életét örökös mámorban szereti élvezni, és még e melet repülő álatokat fityülni danolni, négy lábu álatokat tánczolni igen ügyesen betanít“ stb. No ezt az ajánlatot nem annyira a nemzeti színház igazgatóságához kellett volna utasítani, mint inkább a conservatorium igazgatójához, kinek a képviselőházban szétozott brochurjában levő, az énekeseket nevelni hivatott 29 professorhoz még csak ez hiányzott harminczadiknak.

Hasznos tudnivalók.

Egy szélső baloldali polgárember hivatalra nem választatván meg, nagyon bánja, hogy deák nem lett; ugy tán, mint irástudó, inkább nyerhetett volna hivaltalt.

D. város volt polgármestere a községtanács közreműködésével elhatározta, hogy miután minden mesterkedései mellett sem folytathatja tovább mint czéhbeli tag-polgár, mesterségét, — a czéhet elhagyja, s ezután mint szabad iparos, dolgozik a maga kezére.

A volt községtanácsosok az iránt szeretnének valakitől tanácsot kérni, hogy nem járhatva tovább a más lábán, — szabad-e a maguk lábán is járni?

Egy városi hajdu, hivatalát elveszítvén, azt mindenütt keresi; már ki is doboltatta, de még eddig nem akadt nyomára.

Egy agens indítványba hozza, hogy miután az elemi csapások mostanában nem csupán a vetéseken, hanem a hivatalnokokon is tetemes kárt tettek, — jövőre azokat is jó lenne assecurálni. — Hungaria tán ezeket is felveszi biztosításra, — bár nem igen megbecsülhető tárgyak.

Egy fiatal poeta versbe akarja önteni apjának — hivatalos bukásából eredett keserveit; nem bizza apjára, mert az nagyon is prózai ember.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.